

шеята № 11. Движението на тия части се почна съ прѣбѣгвания. Турцитѣ въ това врѣме усилиха огъня си до крайностъ. При все това, храбритѣ стрѣлци, поддържани отъ угличавитѣ, достигатъ до тия окопи, хвърлятъ се на ножеве, изгонватъ турската верига къмъ главната траншея и ги заематъ.

Тукъ, обаче, положението на тия части стана твърдѣ тѣжко. Заетитѣ окопи имаха една твърдѣ слаба профилъ и не прѣдставляваха нѣкое сериозно укритие. Отъ друга страна огъня на турцитѣ отъ траншеята № № 11 и 12 нанасяше страшни поражения. Между туй поддържкитѣ бѣха още далечъ и немаше съ какво да се развие достигнатия успѣхъ. Турцитѣ бързо оцѣниха това, и скоро отъ дѣсния флангъ на траншеята № 11, изъ корията се показа една кавалерийска часть, която се и хвърли въ атака на лѣвия флангъ на баталиона. Четвъртата негова рота, която бѣше най-близко до фланга забѣлѣза тѣзъ кавалерия на врѣме, и набързо се построи въ купчини, като откри огънь. Кавалерията на турцитѣ, слѣдъ като остави нѣколко трупа на полето, повърна назадъ. Но този успѣхъ биде купенъ съ твърдѣ скъпа цѣна. Построяванieto на купчини, на 300 раскрача отъ траншеята № 11, струва на 4-та рота голѣми загуби: тримата ѝ офицери и много войници бѣха убити или ранени. Изобщо тѣзъ атака произведе едно потрисяюще нравствено впечатление на руския лѣви флангъ, и той, слѣдъ като се продържа на заетата позиция около 40 минути, почна да отстъпва назадъ. Шестата българска дружина въ това врѣме по инициативата на нейния командиръ, тръгна напредъ за да прикрие това отстъпление. Догдѣто ставаше прѣдвигането на послѣдната, турската кавалерия изново искача, и този пжтъ сполучи да изсѣче нѣколко десетки хора, послѣ което, срѣщната отъ огъня на дружината и стрѣлцитѣ, повърна назадъ. Тукъ биде раненъ съ куршумъ и храбрия полковникъ графъ Толстой, който се замѣсти отъ командира на Углицкия полкъ полковникъ Панютина.